

lende Gyldenskær, der — netop fra det Øjeblik, de mødtes, — omskabte Byen og dens Omgivelser til et Drømmenes Land, alt dette havde efterhaanden givet det hele Forhold en ham ukendt, ja uanet Bedaarelse, ... og en skøn Dag gjorde han den Opdagelse, at han aldrig før tilfulde havde forstaaet, hvad Kærlighed var.

Og han havde Ret.

Virkelig elskede han nu — i sit toogtyvende Aar — for allerførste Gang. Han, som i enkelte Retninger var saa langt forud for sin Alder, havde i Henseende til alt, hvad der angik Sindets blidere Rørelser, hidtil været uudviklet som et Barn eller en Vild. Det var, som om hans Drengaaars ensomme og kærlighedsforladte Tilværelse tidligt havde lagt hans Følelsesliv øde, gjort hans Hjærte goldt. Kun én Gang — i hans femtende Aar — var en Anelse om Kærlighedsunderet gaaet gennem hans Sjæl ved Betragtningen af en fireogtredivaarig Dame paa ti Lispund. Før og siden havde hans Forhold til Kvinden alene været et letfærdigt eller rent brutalt. Nu gik han omkring med en svimlende Fornemmelse af, at der var i Færd med at aabne sig en Æventyrverden i hans Indre. Det gik op for ham, at hvad han hidtil overmodigt havde smilet af og betragtet som Digt og Fabel og taabelig Ammestuesnak, var en Virkelighed, — »et Faktum«, som han gerne udtrykte sig.